

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V KOPRU

Evidenčna številka: VSK00911

Datum odločbe: 15.04.2004

Področje: STEČAJNO PRAVO

Institut: prisilna poravnava - stečajni postopek - načrt finančne reorganizacije - ustavitev postopka prisilne poravnave

Zveza: ZPPSL člen 34, 34/1-3, 34/3, 34, 34/1-3, 34/3.

Jedro

Le v primeru, če je mogoče z gotovostjo zatrjevati, da v načrtu finančne reorganizacije (NFR) navedene metode ne bodo odpravile vzrokov, zaradi katerih je bil nad dolžnikom začet postopek prisilne poravnave, prihaja v poštev ustavitev postopka prisilne poravnave iz razloga, navedenega v 3. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL. Realnost predpostavk načrta finančne reorganizacije se ne presoja le le v času ob njegovi predložitvi sodišču, ampak ves čas, dokler obstaja možnost predlagati ustavitev postopka prisilne poravnave iz razloga, ker ni možnosti, da bo dolžnik izpolnil obveznosti na podlagi predloga za prisilno poravnavo (torej do glasovanja na naroku za prisilno poravnavo, 3. odst. 34. čl. ZPPSL). Prisilna poravnava je le del NFR, in to tisti del, ki ima za dolžnika in upnike neposredni, pravno obvezen učinek na podlagi njene potrditve; konkretno gre torej za zmanjšanje dolžnikove obveznosti do (navadnih) upnikov in za konverzijo terjatev v deleže oz. delnice. Na celotno obdobje sanacije dolžnikovega poslovanja pa se nanaša NFR, katerega uresničevanje mora v končni fazi omogočiti, da bo dolžnik redno in v popolnosti izpolnjeval svoje obveznosti iz poslovanja.

Izrek

Pritožbi dolžnika in družbe M. d.o.o., se zavrneta in se v izpodbijanem delu p o t r d i sklep sodišča prve stopnje.

Obrazložitev

Z izpodbijanem sklepom je sodišče prve stopnje: ustavilo postopek prisilne poravnave nad dolžnikom; začelo stečajni postopek nad dolžnikom; za stečajnega upravitelja določilo D. T.; prvi narok za preizkus terjatev določilo na dan 7.6.2004 ob tam navedeni uri in v tam navedenih prostorih; odredilo vpis stečajnega postopka v sodni register in pri nepremičninah, kjer je dolžnik vpisan kot lastnik. V obrazložitvi je navedlo, da ni možnosti, da bi dolžnik izpolnil obveznosti iz načrta za finančno reorganizacijo, saj ima prenizko realizacijo, kar ima za posledico nastalo izgubo ter večje dolžnikovo zadolževanje. Proti navedenemu sklepu je dolžnik po svoji pooblaščenki vložil pritožbo (z izjemo glede odločitve o postavitvi stečajnega upravitelja, saj je v tem delu vložil ugovor) iz vseh pritožbenih razlogov in predlagal njegovo razveljavitev ter nadaljevanje postopka prisilne poravnave z opravo naroka za prisilno poravnavo. Nasprotuje tolmačenju 3. tč. 34/1 čl. ZPPSL, ki ga je v zvezi s svojo odločitvijo podalo prvostopno sodišče, ki je povsem jasno zakonsko določbo (... ni možnosti, da bo dolžnik izpolnil obveznosti...) zavajajoče sprevrglo in se posledično zmotno ukvarjalo z vprašanjem, ali je "mogoče z gotovostjo trditi, da obstajajo realne možnosti za izpolnitev obveznosti..." na podlagi predpostavk načrta finančne reorganizacije (NFR). Takšno stališče nima opore v dejanskem namenu obravnavane določbe. Ta predpisuje začetek stečajnega postopka v primeru, ko je več kot očitno, da dolžnik ne bo uspel izpolniti predlaganih obveznosti. Gre torej za izjemen ukrep, ki zahteva konsenz vseh akterjev postopka prisilne poravnave (upniki, upniški odbor, upravitelj, poravnalni senat). V predmetnem postopku pa še zdaleč ni bilo tako in zaradi omenjenega napačnega pravnega naziranja 3. tč. 34/1 čl. ZPPSL je prvostopno sodišče napačno presodilo predložena dejstva in dokaze. Razlogi izpodbijanega sklepa so v nasprotju sami s seboj in z namenom postopka prisilne poravnave. Prvostopno sodišče naj bi pri svoji odločitvi presojalo realnost predpostavk NFR, dejansko pa je svojo odločitev utemeljilo z dolžnikovim poslovanjem po podaji NFR, ko je bilo zaradi "podaljšanja trajanja postopka" moč "spremljati dolžnikove rezultate ter opraviti primerjavo s projekcijo dolžnikovega poslovanja" iz NFR. Podlaga izpodbijane odločitve torej ni NFR, temveč dolžnikova uspešnost v obdobju pred glasovanjem o potrditvi prisilne poravnave, ki pa (še) ne more biti merodajno za ocenjevanje dolžnikovega udejanjanja NFR. Splošno je namreč znano, da je pred potrditvijo prisilne poravnave zaupanje kupcev, dobaviteljev in bank manjše. Poleg tega je za dejavnost dolžnika v zimskem času, na katerega rezultate se opira prvostopno sodišče, značilno slabše poslovanje. Prvostopno sodišče bi stečajni postopek nad dolžnikom smelo začeti le v primeru, da bi NFR temeljil na povsem nerealnih predpostavkah. Temu pa ni tako. Izvedenec B. je v svojem mnenju z dne 29.10.2003 NFR ocenil za realen ter zaključil, da dolžnik izkazuje verjetnost poplačila obveznosti iz prisilne poravnave. Tudi po pripombah posameznih upnikov in upravitelja je prepričljivo vztrajal pri svojem mnenju. Zaslišanje izvedenca na naroku dne 27.2.2004 zato sploh ni bilo potrebno. Predvsem pa izvedbe izvedenca na naroku temeljijo zgolj na enostranskih podatkih upravitelja. Izvedenec je na naroku smiselno zatrdil, da ni seznanjen z navedbami in dokazi, ki jih je dolžnik predložil vlogi z dne 20.2.2004 in na samem naroku (izvensodne poravnave z dolžnikovimi dolžniki, pogodbe o novih poslih, vpeljava novega proizvodnega programa Rondo, reprogram kreditov, poroštvena izjava, bančna garancija, dogovor o konverziji terjatev družbe M. d.o.o.). Šele ob upoštevanju navedenega bi izvedenec lahko podal upošteveno oceno o možnosti izpolnitve obveznosti iz NFR. Prvostopno sodišče kot ključen razlog svoje odločitve pojasnjuje, da dolžnik "ne more iz tekočega poslovanja v letu 2004 zagotoviti dovolj sredstev za 20 % poplačilo navadnih upnikov", medtem ko hkrati navaja, da drugi izkazani viri poplačila upnikov ne dovoljujejo ugotovitve, da "temelji NFR na realnih predpostavkah". Navedeno kaže na nadaljnjo kontradiktornost izpodbijanega sklepa, predvsem pa na nespoštovanje določb ZPPSL. Dolžnik je v NFR za poplačilo upnikov sicer res predvidel vire iz tekočega poslovanja, kar pa ne pomeni, da sredstev za poplačilo upnikov ne bi smel zagotoviti tudi iz drugih virov. Dolžnik je že v NFR predvidel dodatne vire za poplačilo upnikov. V ta namen je predložil več listin, ki ne izkazujejo zgolj verjetnosti poplačila upnikov, temveč njihovo poplačilo zagotavljajo. Poroštvene izjave družbe M. d.o.o. upniki res niso sprejeli, vendar bi bilo popolnoma neživljenjsko pričakovati, da bi porok, ki je izkazal očitno pripravljenost jamčiti za izpolnitev obveznosti, podpisoval posamezne poroštvene pogodbe s

posameznimi upniki. V tem smislu poročstva ne pojmuje niti ZPPSL, saj v 25. čl. predvideva poročstveno "izjavo" in ne pogodbe. V zvezi z dodatnim argumentom prvostopnega sodišča, češ da upnikom novega dolžnika ni mogoče vsiliti, dolžnik pripominja, da pri poročstvu ne gre za prevzem dolga, temveč le za zavarovanje obveznosti obstoječega dolžnika. Tudi razlogi neupoštevanja bančnih garancij so nesprejemljivi. Dejstvo, da v garancijah upniki niso poimensko navedeni, pa ne vpliva na njihovo veljavnost, saj je iz njih smiselno razvidno, da gre za zavarovanje izpolnitve obveznosti iz NFR, v katerem so upniki navedeni. Izpodbijani sklep očita dolžniku višino njegovih obveznosti iz naslova zadolževanja, predvsem pri družbi M. d.o.o. Zato čudi, da se ni izreklo o predloženem dogovoru o konverziji terjatev te družbe v lastniške deleže, ki bi popolnoma nevtralizirala negativne učinke omenjenega zadolževanja. Prvostopno sodišče se ni opredelilo niti do sklenjenih izvensodnih poravnav z družbama MI. d.o.o. in MIP. d.o.o., s katerimi je dolžnik zagotovil bistven priliv sredstev za poplačilo upnikov. Navedene poravnave ovržejo zaključke prvostopnega sodišča, da gre za dolžnikove "terjatve, katerih realna vrednost je dosti nižja od tiste, na katero se glasi jo". Dolžnik nasprotuje ugotovitvi prvostopnega sodišča, da je njegovo poslovanje "izrazito neuspešno". V času trajanja prisilne poravnave, tj. v drugi polovici leta 2003 res beleži izgubo, vendar je ob primerjavi mesečnih izgub prejšnjega leta očitno, da se trend izgube znatno izboljšuje. Odstopanje od napovedanih rezultatov ni tolikšno, da bi opravičevalo začetek stečaja. Kot bistven razlog za začetek stečaja sodišče izpostavlja predvsem nizko realizacijo. V zvezi s tem je spregledalo številne sklenjene posle za leto 2004 ter uvedbo novega in produktivnejšega proizvodnega programa Rondo. Zamolčalo je tudi izpoved izvedenca B., ki je o možnosti povečanja prodaje zatrdil, da bo lahko čez eno leto stanje drugačno. Velika večina upnikov verjame realnosti NFR, saj iz seznama upniških glasovnic izhaja, da bi oz. bo za prisilno poravnavo glasovalo več kot 70 % upnikov, njen sprejem je podprl tudi upniški odbor. Prav zaščita interesov upnikov je osnovni namen postopka prisilne poravnave. V kolikor v uspeh prisilne poravnave zaupajo upniki, je ustavitev postopka in začetek stečaja v nasprotju s temeljnimi načeli in cilji postopka prisilne poravnave. Dolžnik opozarja na šikanozno ravnanje upravitelja in upnikov, ki so predlagali ustavitev postopka prisilne poravnave iz vseh razlogov 34/1 čl. ZPPSL. Ti razlogi pa so si med seboj nasprotujoči in se vsebinsko izključujejo, kar samo po sebi kaže na neutemeljenost njihovih predlogov. Njihov namen je v preprečitvi potrditve prisilne poravnave, zato iz tega razloga dolžnik predlaga razrešitev dosedanjega upravitelja in hkrati ugovarja zoper njegovo postavitev za stečajnega upravitelja. Proti navedenemu sklepu je vložila pritožbo tudi družba M. d.o.o. po svojem zakonitem zastopniku, in predlagala njegovo razveljavitev ter nadaljevanje postopka prisilne poravnave. V pritožbi zatrjuje, da je napačna navedba sodišča, da je nastopil primer iz 3. tč. 1. odst. 34. čl. ZPPSL in je dolžnik sposoben izpolniti obveznosti po prisilni poravnavi. V mesecih junij, julij in avgust 2003 je bila pri dolžniku res ustvarjena izguba v vrednosti 24 mio SIT, vendar se je po nastopu novega direktorja poslovanje izboljšalo in je bil v nadaljnjih mesecih ustvarjen celo minimalen dobiček. Netočna je navedba, da je glavna težava v prenizki realizaciji, saj iz rezultatov poslovanja jasno izhaja, da je bil glavni problem obvladovanje stroškov, kar je dalo tudi hitre pozitivne rezultate v zadnji četrtini leta. Prav tako ne drži podatek, da naj bi bil prag rentabilnosti podjetja dosežen ob prihodkih 54 mio SIT. Kot je razvidno že iz potrjenega NFR, je ta prag ob doseganju dobička cca 1 mio SIT, dosežen že pri 43 mio SIT. Glede navedb o povečanju zadolževanja poudarja, da podjetje ob njenem prihodu ni razpolagalo s finančnimi sredstvi in zalogami repromateriala, ki bi omogočale normalno proizvodnjo in ker je bila pritožnica edina pripravljena za dolžnika financirati tekoče poslovanje, je normalno, da so se v glavnem povečevale obveznosti dolžnika do nje. Resni nameni po rešitvi podjetja izhajajo iz tega, da je pritožnica podjetje že delno dokapitalizirala, in na naroku predložila pogodbo o konverziji terjatev med njo in dolžnikom. Nizka prodaja v januarju 2004 je posledica sezonskega tipa proizvodnje in tudi nezaupanja kupcev do MI. d.d. zaradi postopka prisilne poravnave, poudarja pa, da je prodaja v februarju 2004 prvič od uvedbe postopka preseгла povprečje, s tem da se je število zaposlenih zmanjšalo za cca 40. Tudi sam izvedenec poudarja, da so hitre spremembe v tako zelo kratkem času težke, obenem pa od njih zahteva, da dosežejo rezultate takoj. Trditve izvedenca, da so odstopanja od predvidenih rezultatov iz NFR do dejanskega stanja ne samo 10-15 %, ampak večja, so

resnične samo v postavki doseženega rezultata iz rednega poslovanja, ki je predvideval 138 mio SIT izgube za leto 2003, dosežena pa je bila izguba v znesku 161 mio SIT. Isti problem je pri prodaji, saj so bili izredno slabi mesečni rezultati beleženi v mesecih junij, julij in avgust 2003, kljub temu pa je dolžnik zaradi povečanih prodajnih aktivnosti uspel prodajo popraviti in doseči 92 % plana, kot je predvideval NFR. Glede realnosti odprtih terjatev do kupcev poudarja, da so se odpisi terjatev dogajali v preteklih letih kot posledica stečajev v podjetjih v Republiki Hrvaški ter v zvezi z dejanji, ki so predmet kriminalistične preiskave pri dolžniku. Tekoče terjatve kupci redno poravnava, tako da dolžnik novih odpisov v letu 2003 in naprej ne predvideva, obstaja pa tudi možnost uspešne izterjave nekaterih spornih terjatev, ki so bile odpisane že v preteklosti. Neresnične so trditve, da dolžnik ni omogočil upnikom oceno zaloga, saj so bile imenovane inventurne komisije, ki so v sodelovanju z upniki opravile inventuro, na zapisnike inventurnih komisij pa upniki niso imeli pripomb. Glede navedb sodišča, da dolžnik ni v ničemer razjasnil položaja upnikov razreda C, in sicer terjatve delavcev, pritožnik poudarja, da dolžnik od pričetka prisilne poravnave dalje redno poravnava obveznosti do zaposlenih. Ne drži navedba izvedenca, da so marketinške metode in izboljšanje v proizvodnji, ki so predvidene v NFR, normalne, saj dolžnik takšnih metod do uvedbe prisilne poravnave ni izvajal, sedaj pa se pričakujejo bistvene izboljšave, kar se je že delno rezultiralo v začetku leta 2004, saj se je obseg naročil za znane kupce izredno povečal in so bile sklenjene tudi nove kupoprodaje z novimi kupci. V januarju 2004 so se začeli uvajati novi programi, ključna je uvedba programa Rondo, kjer bo dolžnik po analizah z njegovo uvedbo prihranil cca 7 %. Postavlja se tudi vprašanje korektnosti izjasnjevanja izvedenca v zvezi s povečanjem marketinških metod in oceni izboljšav v proizvodnji, saj po podatkih pritožnika izvedenec s tovrstnim znanjem ne razpolaga. Poroštvene izjave so nedvoumne in jasno je, v čigavo korist so izdane. Predložene so bile tudi bančne garancije prvovrstnih bank, na katerih je jasno navedeno, kdo so upravičenci. Nesprejemljivo je, da se sodišče odloča o finančnem instrumentu zavarovanja plačila, saj v nadaljevanju jasno navaja, da s takim znanjem ne razpolaga. Glede navedb sodišča in izvedenca obstaja dvom v korektnost prikazovanja dejanskih podatkov, saj obstaja možnost, da navedeni niso razpolagali s podatki. Ta dvom se jasno kaže v navedbah izvedenca, da so odstopanja od NFR več kot 15 %. Iz podatkov, ki jih je UPP posredoval sodišču pa je jasno, da je dolžnik v obdobju od septembra do decembra 2003 ustvaril minimalni dobiček. Končno pritožnik še poudarja, da je NFR upniški odbor potrdil, da bi v primeru glasovanja za prisilno poravnavo ta bila izglasovana z najmanj 71 % glasov in da je bila poravnalnemu senatu predana pogodba o konverziji terjatev med dolžnikom in družbo. Pritožnik ne dvomi v nepristranskost predsednika poravnalnega senata in meni, da je svoje delo korektno opravil, dvomi pa v objektivnost upravitelja prisilne poravnave in predlaga, da ga sodišče razreši. Pritožbi nista utemeljeni. K pritožbi dolžnika : Pri načrtu finančne reorganizacije (NFR), ki ga pripravi dolžnik na podlagi 47. čl. Zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (ZPPSL, Ur.l.RS št. 67/93 s sprem.), gre za sklop raznih ekonomsko-finančnih metod, ki jih bo dolžnik izpeljal za to, da bo odpravil vzroke prezadolženosti oz. dalj časa trajajoče plačilne nesposobnosti. NFR se praviloma nanaša na večletno obdobje (v konkretnem primeru na čas od 1.6.2003 do 31.12.2005). Glede na takšno časovno razpoteženost mora dolžnik v njem upoštevati vrsto ekonomskih in finančnih pogojev poslovanja, ki so v večjem ali manjšem obsegu odvisni od širših, makroekonomskih pogojev poslovanja. Zaradi takšne, z vidika dolžnika objektivne pogojenosti, dolžnik v njem ne more z gotovostjo predvideti uspešnega izida svoje finančne reorganizacije. Glede na to tudi 5. odst. 47. čl. ZPPSL določa, da mora dolžnik v NFR izkazati (zgolj) za verjetno, da bo izpolnil obveznosti iz predlagane prisilne poravnave. Upošteva je navedeno ureditev ima prav pritožba, da prihaja v poštev ustavitev postopka prisilne poravnave iz razloga, navedenega v 3. tč. 1. odst. 34. čl. ZPPSL le v primeru, če je mogoče z gotovostjo zatrjevati, da v NFR navedene metode ne bodo odpravile vzrokov, zaradi katerih je bil nad dolžnikom začel postopek prisilne poravnave. Pritožba v zvezi s tem neutemeljeno očita sodišču prve stopnje zmotno interpretacijo 3. tč. 1. odst. 34. čl. ZPPSL, češ da je stopnjo verjetnosti, ki je potrebna za izpolnitev obveznosti iz prisilne poravnave, neupravičeno sprevrglo v stopnjo gotovosti; gre za to, da je dolžnik določen zapis iz izpodbijanega sklepa iztrgal iz konteksta celotnega besedila. Iz njegove vsebine je namreč dovolj

jasno razvidno, da je sodišče prve stopnje pri tem vprašanju tehtalo možnosti dolžnika za izpolnitev obveznosti po predlogu za prisilno poravnavo, pri čemer pa je pravilno ugotovilo, da takšne možnosti ni, ker temelji NFR na nerealnih predpostavkah. V pritožbi dolžnik zatrjuje, da so razlogi izpodbijanega sklepa v nasprotju sami s seboj in z namenom postopka prisilne poravnave, ker da je sodišče prve stopnje, namesto da bi pri svoji odločitvi presojalo realnost predpostavk NFR, dejansko presojalo dolžnikovo poslovanje po podaji NFR, torej v obdobju pred glasovanjem o potrditvi prisilne poravnave, kar pa (še) ne more biti merodajno za ocenjevanje dolžnikovega udejanjanja NFR. Po mnenju pritožbenega sodišča pa očitana kršitev v zvezi s tem ni podana; ZPPSL določa, da je njegov namen odprava insolventnosti dolžnika s prisilno poravnavo in finančno reorganizacijo ter poplačilom upnikov (2. odst. 1. čl.). Kot je bilo že uvodoma navedeno, je NFR sklop ekonomsko - finančnih metod, ki jih predvidi dolžnik za odpravo svoje prezadolženosti oz. dalj časa trajajoče plačilne nesposobnosti in v obravnavani zadevi je pripravljen za čas do konca leta 2005. To pomeni, da se ne presoja realnost njegovih predpostavk le v času ob njegovi predložitvi sodišču, kot to zmotno meni dolžnik, ampak ves čas, dokler obstaja možnost predlagati ustavitev postopka prisilne poravnave iz razloga, ker ni možnosti, da bo dolžnik izpolnil obveznosti na podlagi predloga za prisilno poravnavo (torej do glasovanja na naroku za prisilno poravnavo, 3. odst. 34. čl. ZPPSL). Za ugotovitev ključnega dejstva, ki je v vprašanju realnosti predpostavk NFR, je sodišče prve stopnje postavilo stalnega sodnega izvedenca ekonomsko - finančne stroke B.. Ta je res, kot opozarja tudi dolžnik v pritožbi, tako v svojem mnenju z dne 29.10.2003, kot tudi v njegovi dopolnitvi z dne 22.12.2003, prišel do zaključka, da dolžnik izkazuje obstoj verjetnosti za poplačilo obveznosti iz prisilne poravnave in je NFR (verzija 2.0.) ocenil za realnega. Vendar pa nima prav pritožba, češ da zaslišanje izvedenca na naroku dne 27.2.2004 ni bilo potrebno; ker če je sodišče ocenilo, da je zaslišanje izvedenca za ugotovitev dejanskega stanja v smeri predmeta obravnavanja potrebno, ga je moralo opraviti. Pritožbena trditev, da naj bi izpovedba izvedenca temeljila zgolj na enostranskih podatkih upravitelja je pavšalna, pritožba pa niti ne pove, kateri od tako pridobljenih podatkov naj bi bil "enostranski". Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da bi moral dolžnik za poplačilo navadnih upnikov v roku, ki ga je ponudil v predlogu za prisilno poravnavo, zagotoviti približno 50 mio SIT (ob tem je imel dolžnik ob začetku prisilne poravnave še za približno 152 mio SIT obveznosti do upnikov, na katere pa se učinki prisilne poravnave ne bi nanašali). Pritožba izpostavlja, da je dolžnik v NFR za poplačilo upnikov predvidel vire iz tekočega poslovanja, hkrati pa opozarja, da to ne pomeni, da sredstev za njihovo poplačilo ne bi smel dolžnik zagotoviti tudi iz drugih virov. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je treba v zvezi z vprašanjem virov poplačila iz tekočega poslovanja nujno izpostaviti (in to je storilo že sodišče prve stopnje), izpovedbo izvedenca, ki je poudaril, da je izguba iz poslovanja v času prisilne poravnave znašala preko 20 mio SIT in se ob takšnem trendu poslovanja za leto 2004 nakazuje izguba v višini 50 mio SIT (ob tem pa je iz predračunskega izkaza uspeha, priloženega NFR, verzija 2.0, razvidno, da je dolžnik za leto 2004 predvidel dobiček v višini 11 mio SIT, v letu 2005 pa v višini 30 mio SIT). Poleg tega je sodišče prve stopnje še ugotovilo, da so se dolžnikove kratkoročne obveznosti, ki so ob začetku postopka prisilne poravnave znašale 377 mio SIT, na dan 31.12.2003 povečale na dobrih 442 mio SIT; to pa na račun dobaviteljev in upnikov iz financiranja, kar pomeni, da si je dolžnik zagotavljal tekoče poslovanje z zadolževanjem (kolikor je v zvezi s tem izpostavilo zadolževanje pri družbi M. d.o.o., je to storilo zgolj v ilustracijo ugotovljenega zadolževanja, pritožba pa niti ne trdi, da do zadolževanja ne prihaja). Prisilna poravnava je le del NFR, in to tisti del, ki ima za dolžnika in upnike neposredni, pravno obvezen učinek na podlagi njene potrditve; konkretno gre torej za zmanjšanje dolžnikove obveznosti do (navadnih) upnikov, v obravnavanem primeru je to razred D, in za konverzijo terjatev v deleže oz. delnice, v obravnavanem primeru sta to razreda E in F. Na celotno obdobje sanacije dolžnikovega poslovanja pa se nanaša NFR, katerega uresničevanje mora v končni fazi omogočiti, da bo dolžnik redno in v popolnosti izpolnjeval svoje obveznosti iz poslovanja. V zvezi s tem vprašanjem pa je sodišče prve stopnje utemeljeno na več mestih v izpodbijanem sklepu navedlo, da ima dolžnik tudi upnike, na katere se učinki sklenjene prisilne poravnave ne bi nanašali, vendar pa pokritja obveznosti do njih ni ustrezno predvidel in izkazal. Kot primer je sodišče navedlo

hipotekarne upnike, v zvezi s katerimi pa dolžnik ni navajal, da bi mu po njihovem poplačilu sploh še ostala kakšna sredstva na razpolago, ravno tako pa ni navajal, ali gre pri obremenjenem premoženju za takšno premoženje, ki ga dolžnik ne potrebuje in ki ni v poslovni funkciji. Kot nadaljnji primer pa je opozorilo na upnike razreda C (terjatve delavcev), glede katerih ni predvidena sprememba položaja po prisilni poravnavi, pri tem pa gre za obveznost v višini 36 mio SIT, katere pokritje ravno tako ni izkazano. V utemeljitev svoje trditve, da je dolžnik v NFR predvidel dodatne vire za poplačilo upnikov, se dolžnik sklicuje na poroštveno izjavo družbe M. d.o.o., češ da upnikom zagotavlja poplačilo. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da gre res za enostransko izjavo imenovane družbe, kot to navaja sodišče prve stopnje, vendar pa pritožba utemeljeno opozarja, da tudi 25. čl. ZPPSL govori le o izjavi o danem poroštvu, ne pa o pogodbi, kar pomeni, da zadošča akt izjave. Z vidika postopka, kakršen je obravnavani, je to logično, saj gre pri prisilni poravnavi za poravnavo med dolžnikom in upniki, na "ponujeno" poravnavo pa upniki pristanejo takrat, ko jo izglasujejo (1. odst. 54. čl. in 1. odst. 56. čl. ZPPSL), kar pomeni, da takrat tudi sprejmejo ponujeno poroštvo. Vendar pa, četudi bi bilo mogoče šteti, da je iz navedene poroštvene izjave v sprejemljivi meri razvidno, da se nanaša na upnike razreda D (katerih terjatve do dolžnika se zmanjšujejo), ostaja dejstvo, da v NFR dolžnik ni predvidel, kako, kdaj in s kakšno dinamiko bo poravnal svojo obveznost do poroka v primeru, če bi prišlo do poplačila upnikov z njegove strani. Enaka ugotovitev pa velja tudi glede garancije za zanesljivost plačila oz. zavarovanje plačila v znesku 10 mio SIT in 37 mio SIT, danih s strani Nove KBM d.d. in ABANKE VIPA d.d., saj bi v primeru realizacije teh garancij prišlo do vzpostavitve terjatve do dolžnika s strani dajalcev garancije, primer pokritja tako vzpostavljenih terjatev pa v NFR ni predviden. Neutemeljena pa je tudi pritožbena trditev, češ da se sodišče prve stopnje ni opredelilo do sklenjenih izvensodnih poravnav z družbama MI. d.o.o. in MIP d.o.o., saj sklenitev takšne poravnave še ne pomeni nobenega priliva sredstev za poplačilo upnikov. Glede po sodišču prve stopnje izpostavljene prenizke realizacije pri dolžniku pritožba zatrjuje, da je sodišče spregledalo številne sklenjene posle za leto 2004 ter uvedbo novega, cenejšega in produktivnejšega programa Rondo, vendar pa v zvezi s tem niti ne pove, za koliko bi se realizacija povečala oz. kakšni bi bili končni finančni učinki na račun sklenjenih poslov in uvedbe novega proizvodnega programa. K pritožbi družbe M. d.o.o. : Četudi bi držala pritožbena trditev, da je bil v obdobju od septembra do decembra 2003 ustvarjen minimalen dobiček iz poslovanja, ostaja dejstvo, da je izvedenec ugotovil, da je konec leta 2003 izguba iz poslovanja v času prisilne poravnave znašala preko 20 mio SIT (pa tudi pritožnik priznava, da je v obdobju od junija do avgusta 2003 znašala 24 mio SIT, kar sicer pripisuje zgrešenemu pristopu prejšnjega direktorja k vodenju sanacije, vendar pa za obravnavano zadevo to ni pomembno). Pritožba ne zanika po sodišču prve stopnje ugotovljenega povečanega zadolževanja v času trajanja postopka prisilne poravnave, vendar pa ga opredeljuje kot normalno, glede na to, da gre za obveznosti do podjetja M. d.o.o., ki da je edino bilo pripravljeno za dolžnika financirati tekoče poslovanje. Zgolj pavšalno pritožba zanika ugotovitve izvedenca, da je glavna težava dolžnika v prenizki realizaciji, izraža pa mnenje, da je glavni njegov problem v obvladovanju stroškov; v isti sapi pa priznava dejstvo o nizki prodaji v januarju 2004, kar naj bi bila posledica sezonskega tipa proizvodnje in nezaupanja kupcev do dolžnika zaradi uvedbe postopka prisilne poravnave. V zvezi s tem na izvedenca naslavlja očitek, češ da zahteva pri dolžniku takojšnje rezultate, ob hkratni ugotovitvi, da so hitre spremembe v tako kratkem času težko dosegljive. Kar se tiče tega očitka je treba pritožnika opozoriti, da izvedenec le ugotavlja dejansko stanje po določenem vprašanju in od dolžnika nič ne zahteva, pač pa je bil v obravnavanem primeru dolžnik tisti, ki je z NFR določil časovne okvire predvidene sanacije lastnega poslovanja, ne pa kdo tretji. Neutemeljene so zato sedaj trditve, da potrebuje dolžnik za večjo pozitivno realizacijo (predvsem za povečanje prodaje), daljše časovno obdobje. Pritožba nadalje izpostavlja povsem konkretne podatke o ekonomsko finančnem stanju dolžnika, vendar pa ne pojasni, v kakšni meri bi ti vrednostno vplivali na drugačno oceno NFR od izpodbijane: tako po eni strani priznava, da so se dogajali odpisi terjatev v preteklih letih (kot vzrok zanje izpostavlja stečaj podjetij v Republiki Hrvaški), po drugi strani pa navaja, da jih nadalje ne predvideva. Zatem trdi, da niso resnične ugotovitve v izpodbijanem sklepu, češ da dolžnik upnikom ni omogočil ocene zalog, po drugi strani pa ne

zanika, da gre za izredno visok delež zalog, ki je razviden iz izkazov poslovnega izida. Na ugotovitve sodišča prve stopnje, da dolžnik ni razjasnil položaja upnikov razreda C (terjatve delavcev), pritožnik odgovarja, da svoje obveznosti do njih redno poravnava, kar je normalno, saj se njihov položaj po predlagani prisilni poravnavi ne bi spremenil, po drugi strani pa ne utemelji vira poravnave teh obveznosti. Brez da bi prikazala konkretne finančne učinke na NFR pritožba izpostavlja uvedbo marketinških metod in izboljšav v proizvodnji, povečanje obsega naročil za znane kupce, pričakovano večje povpraševanje po 31.5.2004 glede na odpiranje novih trgov v EU, uvedbo programa Rondo (zgoj v tej postavki omenja predviden prihranek cca 7 %). Glede trditve v zvezi s poroštveno izjavo, ki jo je pritožnik dal za dolžnika in v zvezi z garancijami obeh bank (NKBM in ABANKE Vipava), se pritožbeno sodišče sklicuje na obrazložitev v zvezi s pritožbo dolžnika zoper izpodbijani sklep. Sodišče prve stopnje je v izpodbijanem sklepu navedlo, da samo ne razpolaga z ustreznim ekonomsko finančnim znanjem, zato je postavilo izvedenca takšne stroke, da ustrezno presodi NFR, verzija 2. Zapisalo je, da bi zaključek o tem, da ni možnosti, da bo dolžnik izpolnil obveznosti na podlagi predloga za prisilno poravnavo, lahko sprejelo že na podlagi mnenja izvedenca, vendar pa je kljub temu določena dejstva tudi samo navedlo. Glede na to je neutemeljena pritožbena trditev, češ da je nesprejemljivo, da je sodišče prve stopnje odločalo, kljub temu, da s takim znanjem ne razpolaga (konkretno je izpostavljen instrument zavarovanja plačila). Neupravičeno pa je v pritožbi izražen tudi dvom v korektnost prikazovanja podatkov s strani izvedenca; njegovo izjavo, da je bila pri dolžniku izguba v prvih mesecih nekje pričakovana, da pa ga čudi izguba v naslednjih mesecih, pritožba nekorektno primerja z zatrjevanim podatkom, da je dolžnik v času od septembra do decembra 2003 ustvaril minimalen dobiček, saj po drugi strani niti za pritožnika ni sporno, da je leto 2003 dolžnik zaključil z izgubo. Glede na ugotovitev sodišča prve stopnje, da je v obravnavanem primeru podana situacija po 3. tč. 1. odst. 34. čl. ZPPSL in da ni možnosti, da bo dolžnik izpolnil obveznosti na podlagi predloga za prisilno poravnavo, je brezpredmetna trditev obeh pritožnikov, da bi za predlagano prisilno poravnavo glasovalo več kot 70 % upnikov. Upošteva je gornjo obrazložitev je pritožbeno sodišče, na podlagi 2. tč. 365. čl. Zakona o pravdnem postopku (ZPP) v zvezi s 15. čl. ZPPSL, obe pritožbi zavrnilo kot neutemeljeni in v izpodbijanem delu potrdilo sklep sodišča prve stopnje.

Datum zadnje spremembe: 23.08.2009